

200
**Gamla kända
visor**

om

**Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och
Sjömansliv, m. m.**

Samlade och upptecknade av
Sn. Eduard

Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar
för Gitarr-, Luta- eller Mulels-arkompanjemang.

Häfte 5. Nr. 1: 50

Hils Agbergs Musikförlag.
Stockholm

INNEHÅLL

Nr.		Sid.
101.	Den kära Maria	77
102.	Trindskallar ä' vi allihopa	77
103.	I låga ryttartorpet	78
104.	Kom blicka in på en kyrkogård	80
105.	Erik och Anna	80
106.	Karl och Selma	81
107.	En sjömans klagan	82
108.	Långt ner i rama Småland	83
109.	En bygdens tärna sjutton år.....	83
110.	Ölandsflickan	84
111.	I ungdomens blomstring	84
112.	Ja' sau i Öster	85
113.	Ung Erik mötte Karin sin	86
114.	Lilla Alfred	87
115.	Bevåringsvisa	88
116.	Vad vill du?	88
117.	Alundavisan	89
118.	Bröllopsvisa	90
119.	Skärgårdsflickan	90
120.	Med våta ögon ser jag	91
121.	Skön Anna	92
122.	Den motsträvige	92
123.	Jungfru Considonia	93
124.	I min ungdom det roa mig att sjunga	94
125.	När som himmelens klockor.....	94

Gamla kända visor

101. Den kära Maria.

Ack kä - ra Ma - ri - a, du, öpp - na för mig, Och
Den ry - se - ligt kal - la, den nor - di - ska vind, Den
låt mig här - u - te ej stå! Vad ska - dar det
i - sar från topp och till tä.
dig, Om du öpp - nar för mig? Snart hö - ra vi fåg - lar - nas
ljuv - li - ga skri Ma - ri - a, du, öpp - na för mig

2. Vad är det för jämmer och ömkeligt 4. Ack, kära Maria, du minns väl den tal?

Du står här och bråkar med mig!
Jag beder dig snart från dörren att gå.
Du störer min nattliga frid.

Gå genast därhän,
Du trolöse vän!

Jag har mig utkorat en annan till vän.
Gå bort, men kom aldrig igen!»

Vi satt under linden så grön!
Vi hörde på fåglarnas ljuvliga sång.
Vi svuro varandra vår ed.

Och sedan mot mig,
Så vänlig och mild.

Besökte mig alltid med yppersta flit.
Glöm aldrig den edsvurna tid!

3. »Är det min Maria, som svarar mig så 5. »Ack, kära min gosse, förlåt mig mitt Som för mig har varit så kär?

Av sorg och bekymmer jag knappast
kan gå

Jag vet ej vad orsaken är,

Jag vet inte nu
Varken tid eller stund,

Allt jag haver gjort dig det minsta
emot.

Varför är du bliven så vred?

Jag därom så hjärtligen ber.
Hur kunde du tro, att jag dig har bort-
glömt?

För dig vill jag öppna min dörr.
Kom intill min barm!

Min sång är så varm!

Jag hoppas, att mor ej skall väckas av
harm.

Kom låt mig få kyssa dig nu!»

6. »Min sorg och bekymmer, de genast
borifly,

Om du älskar mig åter på nytt.
Men kära Maria, gör aldrig så mer,
Som du en gång har gjort emot mig!

Men kärlekens tvång,
Det lättnar en gång,

Men vägen förkortas bland fåglarnas
sång.

De nattliga fåglarnas sång.»

102. Trindskallar ä' vi allihopa.

Trind - skal - lar ä' vi al - li - ho - pa, Upp - lands - bön - der
al - li al - li ho - pa, Mö - ter du en så må du ro - på:

Kör ur vä - gen din bon - de - lurk *Fine* Trind - skal - len med sitt
 öl - stop sit - ter He - la vin - tern ö - ver tryg - ger vid sin spis,
 Ny sed han al - drig höra güt - ler, Tor - van kör han jämt på fädrens vis.
D.S. al Fine.

2. Stridbara voro allihopa,
 Uplandsbönder alli-allihopa.
 Och hördes krigstrumpeten ropa,
 Ryssar tio i mark han slog.
 Nu får han icke följa trumman.
 Trumpen gubben sitter hemma vid sitt
 krus,
 Nu gäller striden stackars gumman,
 Herre vill han vara i sitt hus.
 A. A. Afzelius.

103. I låga ryttartorpet.

I lå - ga ryt - tar - tor - pet vid hö - ga Hun - ne - berg, Där
 satt en en - sam kvin - na; som snö var kin - dens färg, Och
 lå - ren föll på lin - net, för var - je tum hon spann, Och
 sorg - set ut - i spi - sen den rå - a ve - den brann.

2. Med trasig förklädssnibb hon en tår
ur ögat tog:
Visst är det tio år se'n min Ola från
mig drog
Bort i den polska fejden, men ej ett
enda ord
Jag har hört av honom sedan — visst
ligger han i jord!	4. Att sitta övergiven är ut och in som
jag.
Det är att långsamt prövas av ödets
hårda slag.
Jag redan är förgråten. och bruten
är min kraft,
Och liten är den glädje, som jag av
livet haft.
3. Visst är han från mig tagen med ku -
lor och med järn
Och borta är min glädje, min stolt -
het och mitt värn.
Och gossen, som vi hade, när han for
hemifrån
Den haver Herren tagit — ack jag väl
gråta må.	5. Ett år vi levat samman, blott ett, när
kriget kom,
Och uti evig ångslan min glädje byt -
tes om.
Var natt i mina drömmar han blodig
för mig stod,
Och sedan dog den lille — då svek
allt mitt mod.

6. Dock höll jag modet uppe i flera 13. Om annat lät oss tala jag är på kriget mätt.
vintrar än.
Jag tänkte att jag skulle få återse Här har Ni ganska trevligt, här är min vän, så fint och natt,
Det talades om segrar, som unge kungen Och själv i bästa åren. det synes att Ni är.
Att freden skulle komma så tänkte Hur kommer det att ensam Ni så vill sitta här?»
7. Men freden kom dock aldrig. ej häls- 14. »Det är väl Herrens vilja, Hans lag, ning eller bud, men icke min,
Kanhända att han lever och har mig Ty hårt jag blivit prövad, men trofast glömt o Gud! är mitt sinn:
Den tanken var mig bitrast och out- Min man gått ut i kriget och säkert sägelig — är han död.
Om bergen ville rasa och falla över Jag har ei hört det minsta av honom i mig!» i min nöd.»
8. Så kvad den arma Elin en bister vin- 15. »Man bör ej tro det värsta. var rid- terkväll dersmannens svar,
Och såg sig om bedrövad uti sitt »Ty har han även fallit så finns det lugna tjäll. minnen kvar.
Då hördes steg därute hon knappt En kvinna är väl evigt. ej bunden av sig resa hann sin ed,
Förrän i stugan trädde en ståtlig rid- Bör nog på annat gifte sig göra klart dersman. besked.» —
9. God afton: så han sade, »god afton 16. »För Guds skull, käre herre, nej tala och Guds fred. inte så,
Jag kommer ifrån kriget och från den Min Olle vill jag trogen igenom livet rätta led, gå.
Och tröttnat har min gångare. I lånar »Men om sin egen trohet mot Eder mig väl hus Olle bröt?»
Och låter mig få vara hos Er till da- Så vill jag dö, min herre!» — och gens ljus?» rösten Elin tröt.
10. Förvånad hörde Elin den granne her- 17. »Gråt ej!» sad' riddersmannen med rens ord. en förändrad ton,
»Jag är en fattig kvinna och ensam »Stor tjänst han har förrättat vid på vår jord Liliehööks skvadron.
Har ingenting att bjuda en så förnä- Som ryttare benämndes och kallades mer gäst.» han Lod,
»Behöves icke heller. blott foder åt Den karlen vill jag minnas det var min häst.» en man med mod.»
11. »Jag foder har tillräckligt sen vargen 18. »På mina knän jag beder välsignade rev min ko. Ers nåd
En sådan ståtlig herre om ont jag Vet Ni om honom mera?» — »Ack ja ej kan tro — ett tappert dåd
Och vågar därför bjuda Ers nåd att Som uti Sveriges hävder kanhända sitta ner. får ett rum:
Mens jag går ut en vändning och Han räddade sin konung i träffningen efter hästen ser.» vid Stuhm.»
12. »Bliv kvar min goda kvinna det har 19. »Förvissad jag mig känner och vet jag redan gjort att det är så» —
Ty utan lov en krigsman tar för sig En blick sågs därvid lysa i Elins på var ort. ögon blå —
»Ni kommer då från kriget?» bröt »Ja har han räddat kungen. då höves Elin häftigt ut. mig ej gråt.
»Det gör jag — raka vägen! Nu är det Han har mig varit trogen — min Olle, äntligt slut. mig förlåt!»
20. »Det gör han av allt hjärta». skrek riddersmannen bård,
Och slöt den ädla kvinnan intill sitt bröst av stål,
»Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god,
Fast av din Ola blivit — ryttmästar Silverlod.»

W. v. Braun.

104. Kom blicka in på en kyrkogård.

Stilla.

Kom, blic-ka in på en kyr-ko-gård! Där står en grav med en
 min-nes-vård. Och in-vid gra-ven en flic-ka står, En
 bloms-ter-krans pry-der hen-nes här.

2. Hon såg på graven med en sorgfull blick
 En suck ifrån hennes hjärta gick,
 Vid graven ville hon digna ner,
 Och tyst en bön hon till himlen ber.
5. Farväl, o fågel, till vilkens sång
 Jag lyssnat haver så många gång!
 Med västanvinden jag suckar än
 Jag suckar ännu farväl farväl!
3. »O Alfred, Alfred, du flytt från mig!
 O låt mig dö, låt mig följa dig!
 Ty ingen glädje här finnes mer,
 O snart, o snart, jag dig återser!
6. O västanvind som mitt sällskap är,
 Du säkert vet, vem jag håller kär,
 För sista sucken uti hans famn
 Och säg, vi råkas vid gravens rand!»
4. Farväl, du stjärna som vinkar matt!
 Du lyse mig i min levnads natt.
 Farväl allt förr, som har glatt mig här!
 Farväl! Så Alfred mig väntar där.
7. Mot himlen blickar hon upp och ler,
 Och flickan hördes ej gråta mer,
 Ty hon fick följa sin trogna vän,
 Och uti himlen hon finner den.

105. Erik och Anna.

Vid stran-den satt An-na med blom-mor och band, Och
 Och so-len av mol-nen bort-skym-des i-bland, Mot
 vän-tar sin älsk-ling för-gä-ves. Hon vis-kar så
 stran den vå-gor-na hä-ves.

tro-get om kär-lek och lyc-ka: "Ack om jag min
 E-rik i famn-fin-ge tryc-ka, På mörk-blå väg!"

2. Då höres plötsligt en herremans röst: »Kom Anna, kom, fly, till mitt hjärta!
 Ty här vid mitt hjärta du skall finna tröst
 Fly bort från all sorg och all smärta!
 Hur länge än du vid stranden gråter
 Din Erik kommer ej mera åter
 På mörkblå väg.»
3. »Nej, svarte Anna, »var Erik än är
 Han aldrig kan glömma sin flicka.
 Han lovat att vara mig trogen och kär
 Varthän honom ödet månd' skicka.
 Tills hem han kommer, jag kiansar
 virar,
 Vi då vårt bröllop så festligt firar
 I grönan lund.»

4. »Din Erik är borta,» var herrremans svar
 »Kanske han på sjöbottnen ligger.
 Din Erik är fattig, han ingenting har.
 Med tiden kanhända du tigger.
 Kom räck mig handen! Vill du mig höra.
 Jag dig som brud till mitt hem skall föra
 I gyllene sal.»

6. Då hördes helt plötsligt en sjömans-sång
 En båt lade till invid stranden.
 Vid hennes sida han stod med ett språng
 Och räckte förtroligt ut handen.
 Ett utrop hördes och nu i famnen
 Vår sjöman låg i den ljuva hamnen
 I grönan lund.

5. »Min Erik» sad' Anna, »är fattig, men huld
 Jag honom blir trogen i döden.
 Min kärlek ej våges med silver och guld
 Ej heller jag fruktar för nöden.
 När kärlek lättar nog tiggargraven.
 Om Erik är död vi förenas i graven
 På mörkblå våg.»

7. »Min älskade Anna» så sjömannen sad'
 »Här har du din Erik nu åter!
 Nu äger jag guld och är lycklig och glad,
 Torka bort dina tårar, du gråter!
 Till eget hem jag dig nu skall föra
 Och dig som brud vill jag lyckliggöra
 I grönan lund

8. Kort tid därefter ett bröllop stod
 Vars make man sällan skadat.
 Där vigdes Erik, en sjöman god
 Med Anna. Man hade uppbådat
 Båd' fattig och rik till att kransar vira
 Och fröjdas och hjälpa att bröllopet
 fira
 I grönan lund.

106. Karl och Selma.

E - *H7*
 I Lom-ma by, där bor en vac-ker flic-ka, Och många
E *A*
 yng-ling up-på hen-ne blic-kar, För hon är mo-gen, Av kär-lek
E - *H7* *E*
 tro-gen, Hon har sitt hjär-ta åt en sjö-man skänkt!

2. Det kan hända, att ni henne känner,
 För hon har många unga, raska vänner.
 Och många flickor,
 Med glas och bricka.
 Har druckit skäl för Selma och för Karl.

4. Karl, han reser ut på havets bölja,
 Men Selma, hon får icke honom följa.
 Gråt ej, min flicka!
 Snart skall jag skicka
 Ett kärleksbrev ifrån mig hem till dig.

3. »Kära Selma ett jag dig nu beder:
 Förglöm nu aldrig dina trohetseder!
 För av sorg betagen,
 Av dig bedragen.
 Får jag min grav uti det blåa hav.

5. Selma har fått brev ifrån sin älskling
 Med många kär och vänskaplig hälsning.
 Kanske du gråter?
 Jag kommer åter
 Från havets vida bölja hem till dig.

6. Selma, lik en blomma uti skogen
 Hon växer där så hulder och så trogen.
 I aftonstunden
 I gröna lunden.
 Där möter hon sin älskelige Karl.

107. En sjömans klagan.

Ack, jag som män-ga and-ra på ha-vel vand-ra må, Så
 långt i-från min hem-ort på o-ce-a-nen blå. Bland
 främ-man-de na-tio-ner jag sö-ka skall mitt bröd, För-u-tan
 någ-ra vän-ner, som trös-ta i min nöd, i min nöd.

2. I sällskap har jag vandrat med engels-5. Jag kan ej rätt uttala hur ledsen jag
 männen här, då blev,
 Och afrikanska negrer. som jämt mitt Jag tänkte på de orden som bror min
 sällskap är. till mig skrev.
 Därtill med spanjorer, portugiser ock- Jag läste alla breven. som jag från
 så, henne fått,
 Ja, alla slags nationer under himme- Där tydligt stodo orden: »Du har mitt
 len den blå. hjärta fått.»

3. När jag från hemmet reste, en vän jag6. Hur jag mig nu skall trösta det vet
 hade kär, allena Gud!
 Och henne i mitt hjärta än varje dag När jorden börjar grönska, då vill jag
 jag bär, åter ut,
 När stormarna de ryta och sjön mot På oceanen blå, på naturens stolta
 skeppet slår, fält.
 Min tanke då till vännen i lilla hyd- Min lott är så utfallen, att jag har så
 dan går! det ställt.

4 På resa till Ostindien från England vi7. Men jag har så beslutat i denna vin-
 gick, terns tid,
 Då brev ifrån min broder på samma Att aldrig skall en flicka nu mera nar-
 dag jag fick. ra mig!
 Han skrev: »Min gode broder jag dig Ty flickors kärlek varar ju blott en
 berätta kan, månads tid,
 Att flickan din har tagit en annan Och är man längre borta, så ha de
 fästeman! ändrat sig.

8. Nu har jag så beslutat i dessa vinter-
 dar.

Och därför tar jag hyra. till Göteborg
 jag far.

Ty jag vill se och skåda ännu en gång
 min mor.

Så ock min käre fader, min syster och
 min bror.

108. Långt ner i rama Småland.

Musical score for 'Långt ner i rama Småland'. The score is in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of three staves of music. The first staff has a treble clef and a common time signature. The second and third staves also have a treble clef. The lyrics are written below the notes. Chord symbols A, D, E7, and A are placed above the notes.

Långt ner i ra-ma Små-land jag först såg da-gens ljus, För sjung opp'opp!
 opp! för sjung aj! aj! aj! Och hög-ti-den till ä-ra tog far min
 sig ett rus. För sjung opp! för sjung opp! för sjung aj! aj! aj!

2. Jag var en lustig kurre alltför min. Men där fick jag mej prygel båd' mor-
 barndomsdar
 Och att rätt sköta flaskan de lärde Och endast och allenast för det jag
 jag av far. söp mig säll.
3. När nitton år jag hunnit. jag skulle. Men jag fick snart mitt avsked. jag
 något bli' dugd' int' till soldat.
 Och då tog jag mej värvning vid Wen- Och sen va jag i sju år, dagsverkare
 des Artilleri. på stat.
6. Men nu så sitter jag uti fattistu'a här
 Och efter allas utsikt åt — Hälsingland
 det bär.

109. En bygdens tärna sjutton år.

Musical score for 'En bygdens tärna sjutton år'. The score is in G major (one sharp) and 3/8 time. It consists of three staves of music. The first staff has a treble clef and a 3/8 time signature. The second and third staves also have a treble clef. The lyrics are written below the notes. Chord symbols G, C, D7, and G are placed above the notes.

En byg-dens tär-na, sjut-ton år, Så blom-stran-de och skön.
 För-nä-ma sprät-lars an-bud får, Men hör ej de-ras bön.
 Med gods och guld och pär-le-skrud De loc-ka hen-ne ej —
 När hundra suc-ka: "Bliv min brud!" Hon sva-rar hund-ra nej — .

2. Hon är så god, hon ömt och gott
 Om alla människor tror.
 Och hennes hjärta klappar blott
 Av kärlek till sin mor.
 Att lydig, kärleksfull och from
 Förljuva hennes lopp —
 Se där dess glans och rikedom.
 Dess ära och dess hopp.
3. Kom så en yngling, känslfull,
 Förutan gods och gull,
 Och sade: »Vill du bli min brud
 Förutan guld och skrud?
 Jag vill bli sonen åt din mor.
 Om du mig håller kär.
 Min hydda är ej grann, ej stor.
 Men vänner trivas där.
4. Och flickans kind i purpurbrand
 Sitt blyga ja har sagt.
 Och gossens hand i flickans hand
 Har modern redan lagt.
 Nu sjunger han i fridfullt tjäll.
 Med moder och sin brud:
 »Den dygdige har lycka nog.
 Förutan guld och skrud.

110. Ölandsflickan.

Livligt. c G7

På Ö-land bod-de en flic-ka skön. Den all-ra vackras-te av sitt
 kön, Till äk-len-ska-pet stor lust hon ha-de, Och där-för
 en gång så här hon sa-de: Ti-a di-a di-a di-
 a di-a! Ti-a di-a di-a di-a di-ral-la.

2. »Skall jag då aldrig få gifta mig,
 När alla andra de gifta sig?
 Att leva ensam det är besvärligt,
 Ja, understundom det är förfärligt.
3. Nej jag ej längre här stannar kvar,
 Ty lejonen här ej hjärta har.
 Nej, här kan jag mig ej längre bärja.
 Jag far till staden uppå en färja.»
4. Till staden far hon, så nätt och grann,
 För att skaffa sig en äkta man,
 Men den skall kunna ta fatt på harar,
 Som utan penningar kan lura karlar.
5. I staden hade hon en tant,
 Som var dess förkläd' och livdrabant.
 En dag hon sade till sin Maria:
 »Jag går till skomakarn för att fria.»
6. »Usch! av harm brast Maria ut,
 »Jag vill ej hava en sådan stut,
 Nej, en baron eller lärd magister,
 Som ej mot flickor sig visar bister.
7. Hur många pängar har du min vän?
 Ty utan pängar fås inga män.»
 »Jag har, sad' flickan, »knappt nog
 ett tusen
 Men säg dock trettio, det gör susen!»
8. Och herrar svärma kring ölandsmön.
 Som flugor svärma kring sockerbrön.
 Vad hon var skön och vad hon var
 ädel!
 Vad hon var älskvärd för sina medel!
9. Vad hon väl vändas med sin person,
 Hon ger sin hand åt en ung baron,
 Som drömmer blott om den gyllne
 skatten.
 Och han blev lurad och det av katten.
10. Är det nu rim och är det reson,
 Marias pappa gör nu cession.
 Baron begråter nu djupt sitt öde
 Och önskar maken ibland de döde.
11. »Hat sad' Maria. »Så klok jag var,
 Som kunde lura sådär en karl!
 Så skall de vilda lejon tämja!»
 Och nu de leva uti all sämja.

111. I ungdomens blomstring.

Livligt. c F

I ung do-mens blomstring jag sat-te min tro, min tro till en
 flic-ka så skön—; men i hen-nes hjär-ta blott falskhet fätt
 bo, Av gud får hon en gång sin lön.

2. Du sad' du mig älskar, men det var
ej sant
Du talte blott falskhet för mig.
En börda så tung får jag bära all-
jämt,
Men gärna jag bär den för dig.
3. Vid tjugu års ålder förskjuten jag
blev
Av vännen, jag älskat så ömt.
Jag tänkte då genast att skriva ett
brev.
Men tårarna hindra' alltjämt.
4. Den brinnande kärlek, som tändes i
mig,
Den står i mitt hjärta än kvar;
Men fast att jag nu är förskjuten av
dig,
En vän uti himlen jag har.
5. Men sök dig en vän, som rikedom har,
Och lev så med honom förnöjd!
Vi skola i himmelen stå som ett par
För herran med glädje och fröjd.
6. Så beder jag herran, att han måtte
snart
Mig taga från jordenes grus.
Den kärlek, som finnes på jorden,
alltjämt
Den släckes som brinnande ljus.
7. En kyss jag dig sänder, om du den
mottar.
Den ilar så trygg och så varm.
Om du till mig kommer får du stan-
na kvar,
Jag vill sluta dig intill min barm.
8. Nu slutar jag skriva jag vill icke
mer
Dig hindra och göra besvär;
Ty kanske på resan du stadder nu är
Till vännen, den du håller kär.
9. Om någon vill veta, vem visan har
gjort.
Så är det en gosse så glad,
Som aldrig var ledsen, fast sorgen
var stor
Den bytes i glädje en dag.

10. I Älftuna socken, där finnes jag än.
Om någon mig där vill ge an,
Och namnet på byn får ni gissa er till
Ty jag vill ej nämna dess namn.

112. Ja' sau i Öster.

Ja' sau i Ös - ter, ja' sau i Ves - ter, ja' sau i
Sön - ner å ja' sau i nor, Å al - la gran - ne greb -
ber sau ja' dan - sa, Men in - te sau ja' den ja' sau i fjor.

2. Ja' troer ja' lessner ja' troer ja' trött-
ner.

Ja' troer ja' övergiver allihop;
Men får ja' brännevin så blir ja'
munter,
Så ska' ja' roa er allihop.

3. Nu har ja' övergivi' supa brännevin
Nu har ja' övergivi' spela kort.
Nu har ja' fria te e granner grebba
De' va' de' roli'aste ja' ha' gjort.

3. Ja' har ett eble* uti min lomme
De' ska' ja' gömme te min lella vän;
Men vil den vännen inte te mej komme
Så eder ja' väl opp mitt eble säl.**

* Äpple.

** Själö.

113. Ung Erik mötte Karin sin.

Ung Erik mötte Karin sin På skogens öde stig, Han
fråg-le: "Vill du bli-va min, så vill jag äls-ka dig Som
ma-ka ut - i nöd och lust Allt in-till li-vets sis-ta pust? tra-li
la-la-la, tra-li - la-la-la, tra-li-la-li-la-la-la.

2. Skön Karin rodnade och log
Och svarade: »Välän,
Jag älskar dig det vet du nog,
Så ömt, som älskas kan.
Men om du skulle svika mig,
Den högsta gud han löne dig!»
3. Förr skola stjärnor falla ner
Som pärlor till vår jord,
Än jag dig nånsin överger.
Gud hör min ord,
Han straffe mig till evig tid,
Om jag ej trofast blir därvid.»
4. Så talte Erik ömt och slöt
Skön Karin i sin famn
Och från dess rosenläppar fick
En kyss så lång och varm,
Ja sälja voro båda två,
Till julen skulle bröllop stå.
5. Ur Eriks famn sig Karin drog
Och hän mot hyddan lopp,
På munnen brände kyssen het
Och pulsen i galopp,
Väl hundra slag hennes hjärta slog
För varje vingat steg hon tog.
6. Nog blev hon något mera lugn,
Då hon allt för modern sagt,
Och denna med ett om och men
Sitt bifall därtill lagt,
Samt även några varningsord,
Hur falskheten är stor på jord.
7. Att Erik ej otrogen var,
Det visste Karin väl,
Och därför alla söcknedar
Med livad håg och själ
Hon snäll från rock till vävstol gick.
För allt till julen ha i skick.
8. När veckans dagar voro slut
Och söndagssolen sken,
Flög hon så glättigt som ett bi
Till täppans åkerren
Hon blommor plockade i hast
Och band en färgrik blomsterkvast.
9. Med denna på sin psalmbok gick
Hon sedan till guds hus.
Och säkert var att Erik fick
Den, innan solens ljus
Hann sjunka bakom bergen ner
Ja, han fick kanske ändå mer.
10. Snart flydde månader och dar,
Snart sommarn gick sin kos,
Och hösten kom och Karin blev
Ej mer den enda ros.
Som blomnade i lundens snår,
Så yppigt som i blomrik vår.
11. En söndag satt hon hemma själv,
I ljuva drömmar sänkt,
Och speglade sig i den älv,
Som rann förbi dess tjäll.
Hon satt där än, då modern kom,
Helt rörd från herrans helgedom.
12. »Min dotter sade modern ömt
»Jag sorgen till dig bär.
Ung Erik har nu dig förglömt,
Han har en annan kär.
Det lystes första gång i dag
Att det är sant försäkrar jag.
13. Med tårad blick och bleknad kind
Steg Karin hastigt upp,
Och såg sig om: »Du kalla vind,
Hon sade, styr mitt lopp.
Och med ett språng skön Karin låg
I strida älvens kalla våg.

14. Om trenne veckor Erik for
Till kyrkan med sin brud,
Och inför altarringen svor
Vid alla världars gud
Att denna uti lust och nöd
Med trohet älska till sin död.
15. Ur templet bröllopsskaran skred
Med fröjdefull musik,
Allt efter ortens bruk och sed.
Man mötte där ett lik
Vid kyrkogårdens gröna port
Det bars till gravens stilla ort.
16. »Vem är den döde som man bär?
Ung Erik sporde nu.
Då säkert henne minnes väl.
Skön Karin är det ju,
Som döden i förtvivlan fann.
Så svarade en gammal man.
17. Hemsk såsom döden till att se
Och mörk som stjärnlös natt
Med dystra ögon stirrande
Gav Erik upp ett skratt,
Så vilt som ulvens hesa skrän
Och lopp från bröllopsskaran hän.
18. Nu irrar han båd' natt och dag
Med vanvett bygden kring.
Med dystra vridna anletsdrag,
Ej frid på jordens ring
Han får i sina levnadsdar,
För falskt han kärlek svurit har.
19. Men uti gravens stilla sköt'
Skön Karin njuter ro,
Och sover där en sömn så söt
I gravens stilla bo.
Och dit gar mången ömsint mö
Att tårar gjuta blommor strö.
Tralilalala, tralilalala!
Tralila lilalala!

Pehr Thomasson.

114. Lilla Alfred.

Så långt från högs-ta Al-per-na Man kring I-
ta-li-en kun-de se, Fanns in-gen, in-gen rid-da-
re Så glad som lil-la Al-fred.

2. Han sjöng och log av hjärtans grund,
Han lekte bort var dagens stund,
Och sov om natten knappt en blund,
— Så glad var lilla Alfred.
3. En dag på alpens högsta topp
Då solen kom ur havet opp,
Steg Alfred sjungande hopp, hopp,
Och såg sig kring i världen.
4. Och såg i dalens djupa sköt
En flicka menlös täck och söt
Som blomma efter blomma bröt
Och band sen vackra kransar.
5. Han tog ett skutt — och så ett hopp
Och flux från alpens högsta topp
I kärleks muntraste galopp
Han störta ned i dalen.
6. Men ack, hon fanns ej längre där
Hon var försvunnen — han så kär!
Då komma tårar och besvär,
Och Alfred sjöng ej mera.

115. Beväringsvisa.

Det klin-gar i ge - vä - re - na och gläd-jen bli-ver
 stor. Væl - sig - nad va - re e - den, som vi för kun-gen
 svar. För e - den som vi svu - rit, vi ic - ke hel-ler
 vi - ke, för fi - en - de - ska - ror, som oss vill tränga
 på. Lus - tigt går det, hur-ra ut - i des - sa fjor - ton där;
 Lus - tigt går det hur-ra i des - sa fjor - ton där.

2. Jag vill nu icke nämna
 Och räkna edra fel.
 Ni som ha klena fingrar
 Och långa sura ben,
 Ni blir nu strax hemvista.
 Ni får ej kungen prisa
 Med gossarna på Backen,
 Som där få stanna kvar.
 Lustigt går det

3. Om någon lyster veta
 Vem visan diktat har.
 Så kan den få veta.
 Beväring är väl jag
 Vid Uplands regimente.
 Mitt namn det är Jan Jansson
 I Tierps församling.
 Och i Häckbo tjänar jag.
 Lustigt går det,

116. Vad vill du?

Vad vill du, flic-kan sa - de Till mig i lör - s - dags kväll
 Då ömt min hand jag la - de På hen - nes hand så mjäll.
 "Jag vill, jag vil-le ba - ra... Just ing-en - ting jag vill". Nå,
 så lät han - den fa - ra och sitt nu vac - kert still.

2. I fredags djärvt jag lade
Kring hennes liv min arm.
Vad vill du? strax jag hörde
Från purpurläppen varm.
»Jag vill... jag ville bara...
Just ingenting jag vill.»
Nå, så låt handen fara,
Och sitt nu vackert still!

3. I lördags, snabb som vinden,
Men likasom på lek
Jag stal en kyss från kinden.
Vad vill du? högt hon skrek.
»Jag vill... jag ville bara...
Just ingenting jag vill!»
Nå så på kyssen spara
Och sitt nu vackert still!

4. I söndags tård av lågan,
En ring jag blygt tog fram.
Vad vill du? Gamla frågan
Jag också då förnam.
»Jag vill... jag ville bara...
Jag vill ha dig till... fru!»
Nå varför ej förklara
Mig detta förr än nu?

W. v. Braun.

117. Alundavisan.

Gos - sen min bor i A - lun - da by, A - lo - A - lun - da,
A lun - da - lej! - Ö - gon har han blå som him - lens
kla - ra sky. A - lun - da - lun - da A - lo.

2. Går med sin lia lätt som en vind
Litet bränd av sol'n men frisk och röd om kind.

6. Rosa! min Rosa, älskar du mig?
»Du får nog en annan — tag din korg och tig.»

3. Nyss red han sina hästar i vall.
Aldrig såg fåla bättre skött i stall.

7. Kom så till mig en midsommarkväll
Gick med mig i dansen lättlig och snäll

4. Går han i dansen sedig och blyg
Ser han på en flicka, sker det just i smyg.

8. Flickor, bara tyst — men tillstå jag vill,
Hur det var, en kyss det krängla han sig till.

5. Pingstdag om kvällen kom han till mig:
»Rosa lilla, hör; vad jag vill säga dig!»

9. »Rosa, han sade, »skall jag dö av sorg»
Här har du min hand, jag tar igen min korg.

A. A. Afzelius.

118. Bröllopsvisa.

Am
 E' lit - ta vi - se vil - le ja' fram - stec - ke, Om en Jöss -
 Som skol - le hål - le bröl - lop åt si flec - ke, som han fäl -
E7 *C* *G7*
 härs - bon - ne, hm! hm! Bröl - lop - pe stog i da - ge - ra tri,
 le gjor - de. Hm! hm!
C *G7* *Am*
 Su - pe å ä - te le - ve lus - te - li - Fram ste - go, gob - ber,
 som skol - le dan - se Som di fäl - le gjor - de. Hm! hm! Ha' foll dan -
E7 *Am* *E7* *Am*
 se förr - hm! hm! Vet foll hur di gör hm! hm! På bröl - lop.

2. Brura, ho va så fin å rar å nulli:

Panna sken som sola hm! hm!
 Krona hon had' åf kröseris å sølver,
 Som ho' fått åv Ola. Hm! hm!
 Selkes-svaletten va bå' gul och rö;
 Tösera stura. så di kunne dö.
 Kvennfolka ga' sej levanes över
 Täcknen fali grännlåt. hm! hm!
 Veska i e' vrå, hm! hm!
 Ser foll hur då ä, hm! hm!
 må brura.

3. Äntli for prästen; då ble fri hantering.

Gla va hela släkta: hm! hm!
 Vest va'n gemen. bå' åt å drack å
 prata
 Men en vet respekta - hm! hm!
 Falia fågna' va han foll ändå,
 Gobben me nö' på bena kunne stå.
 Speleman han spela bruremarsch på
 fela,
 Så då ven i knuta, hm! hm!
 Grolle stod på två. Ptro! ptro!
 Men lustigt ska då gå, hm! hm!
 På bröllop.

F. A. Dahlgren.

119. Skärgårdsflickan.

A *E7*
 En skär - gårdsflic - ka än - nu jag min - nes, Där skö - na lä -
A *D*
 gen i skär går'n fin - nes, Där näs - tan en - sam bland stor - mens
E7 *A*
 hot, Där bin - der fis - kar'n sin ström - mingsrot.

2. En kulan afton till sjöss jag styrde, 6. »Tag henne yngling» så svaret klingar
 Fast vinden stormade och vattnet yrde. »På gamla dagar mig lyckan bringar
 Jag såg ej annat än havets våg, Att se min dotter bland världens larm
 Och ned i djupet min grav jag såg. Få njuta skydd vid en bröders arm.»
3. Äntligen syntes en båt i fjärran, 7. För mig hon står med utslagna håren
 Men vem mig sändes det vete Herran. Liksom en blomma i ljuva våren.
 Snabb kom en flicka som virvelvind Ut i dess öga smög fram en tår,
 Ut i min båt som en uppskrämd hind. Hon hade givit mitt hjärta sår.
4. Hon båten styrde, till land den förde, 8. Men flickan svarar med häpet hjärta:
 En kyss mig brände, den kinden rörde. »Ja, jag vill dela hans sorg och smärta,
 Jag ock av flickan några droppar fick, Jag älskar honom mer än han tror,
 Ock vid dess arm till dess hem jag gick. Min kärlek har han förut min mor.»
5. Jag mig då vänder till flickans moder 9. O, vilken sällhet! Ack, ljuva lotter
 Och frågar: »Säg får jag bli dess bro- Att vara älskad av havets dotter
 der? Nu med sin kärleks och oskulds skrud
 Hon mig har räddat ur havets nöd, Blir skärgårdsflickan min trogna brud.
 Säg, får jag bli hennes skydd och stöd?»

120. Med våta ögon ser jag.

Med vå-ta ö-gon ser jag på böl-jor-na de blå, som
 ra-san-de och vil-da mot klip-po-väg-gen slå, ty
 långt i fjär-ran är den vän, jag har så kär, och
 jag, hans ble-ka lil-ja på stran-den vän-tar här.

2. »Till hösten är jag åter hos dig. mitt 4. Tänk den, som hade vingar som fågelns
 unga viv», högt i sky!
 så sade han och slöt mig förtroligt Till andra länder skulle i denna natt
 till sitt liv. jag fly.
 men dagarna de gå, Ty långt i fjärran är
 och böljorna de slå, den vän jag har så kär.
 men inte kommer vännen, hur än jag och jag, hans bleka lilja, på stranden
 längta må. väntar här.
3. Emellan oss är skog och sjö, emellan 5. Ja. länge har jag väntat, nu är min
 berg och dal, enda tröst,
 emellan oss är frid och fröjd men även när hjärtat ej vill klappa uti mitt arma
 sorg och kval. bröst,
 ty långt i fjärran är och inga dagar gå
 den vän jag har så kär, och inga böljor slå,
 och jag, hans bleka lilja, på stranden då får jag råka vännen i himmelen
 väntar här. den blå.

121. Skön Anna.

Där bod-de sju rö-va-re allt ut - i en skog e mel-lan
 de ber-gen så hö - ga, de rö-va' en jung-fru så
 dä-je-lig och fin, på jor-den fanns in-te hen-nes li - ke.

2. Sen kom där en främmande man i vårt land,
 Han ville den jungfrun förlova.
 Han tog henne med sig till konungens gård
 Och gjorde henne till sin förstinna.
3. Och när hon hade varit där i åtta runda år,
 Sju söner hade hon då framburit,
 Men när som det led intill det nionde år.
 Då ville han från henne sig skilja.
4. Och konungen han talte till skön Anna alltså.
 Skön Anna det mände han väl kalla:
 »Vad vill du nu giva min unga brud i dag,
 Om du hennes vänskap skall vinna?»
5. »Och henne vill jag giva mina gamla skor.
 De äro alltför goda till att slita.
 Och så vill jag giva henne mina söner sju,
 Dem jag så tungt haver burit.»
6. Och konungen han talte till skön Anna alltså.
 Skön Anna det mände han väl kalla:
 »Och vill du nu giva henne ditt röda gullskrin,
 Som står uti jungfruneburen?»
7. »Ack nej, ack nej, det kan ej få,
 Det kan jag ju visserlig ej göra,
 För det har jag haft alltsen jag var barn.
 Alltsen jag från landet blev bortrövad.»
8. Skön Anna hon gångr åt brudesalen in,
 Hennes tårar de runno så strida,
 Och före henne gick hennes söner sju,
 De var klädda i skarlakan röda.
 Förutan guld och skrud.»
9. Sen' tager hon av sig halsbandet sitt,
 Hon tager av sig guldringar fina,
 Så giver hon det allt till den unga brud,
 Och önskar henne lycka till att slita.
10. Och bruden hon tager av sig gullringar fin,
 Hon tager av sig gullkronan röda
 Så giver hon det till systeren sin —
 De voro ju systrar de båda!
11. »Spännen nu för både hästar och vagn
 Och alla de körsvenner fina,
 Och kören mig hem till min faders gård igen
 Och bebåda honom stor glädje!»

122. Den motsträvige.

De kläd-de en brud i bröl-lops-skrud I kvä-den väl om i kun-nen
 Då lin-ka-de brud-gummen hem till sin brud: »Jag vill in-te va-ra bru-gumme!»

2. Men när som de kommo till kyrkogår'n 5. Och när som de kommo i kyrkan fram
 — I kväden — I kväden
 Två honom ledde, den tredje drev på, Så ynkade honom båd' kvinna och man:
 För han ville ej vara brudgumme. För han skulle vara brudgumme.
3. Och när som de kommo på kyrkovall — 6. Men fram kom prästen med bok i hand
 — I kväden — I kväden
 Då hördes grannt hur den stackarn »Nu är hon din hustru och du hennes
 han gnäll: man.
 »Jag vill inte vara brudgumme!» Nu slipper du vara brudgumme!
4. Och när som de kommo till kyrkodörr 7. Och brudgummen lög, tog bruden
 — I kväden — I kväden
 Då skrek han långt värre än han gjort — I kväden
 förr: »Ja, nu är jag glad, nu är jag din man,
 »Jag vill inte vara brudgumme!» Nu slipper jag vara brudgumme!»

123. Jungfru Considonia.

Jung-fru Con-si-do-ni-a i Strängnäse stad Stolt-se-rar och bra-
 ve-rar var-en-das-te dag. Kor-ta steg som Tup-pe fjä-te
 lång! För hon vill va-ra fi-ner och stol-ter i sin gång.

2. Och jungfrun hon gångar till skräddare-
 by
 »Skräddare, vill du mig en tröja sy?
 Skär den nått ut,
 Brodera var klut,
 Och kring halsen ringa den särdeles
 ut.»
3. Han klippte, han skar den hela långa
 dag.
 Att han skulle få den tröjan i gott lag.
 Och jungfrun hon gick.
 Och ögon hon fick:
 Hon kråma sig och tyckte hon hade
 herrgårdsskick.
4. Och jungfrun hon inför sin fader gick.
 Hennes fader henne såg med förgrym-
 mad blick:
 Och skinnremmen small
 Och jungfrun hon gnäll
 Det var just ej toner utav en näkter-
 gall.

124. I min ungdom det roa mig att sjunga.

Musical score for 'I min ungdom det roa mig att sjunga.' The score is written in treble clef with a common time signature (C). It consists of four staves of music. The lyrics are written below the notes. Chord symbols are placed above the notes: Am, C, G7, Am, C, Dm, Am, E7, and Am. The lyrics are: I min ung-dom det ro-a' mig att sjun-ga, Fast-än sor-gen till hjär-tat mig går, För den blomst-ran-de ung-dom för-kun-na, Hur de världs-li-ga nö-jen för-går.

2. Aldrig komma de nöjsamma dagar
Som i glädjen förlutit för mig
Då en vän jag med otro får sakna
Och med ångslan framleva min tid.

3. När den blomstrande tid är förliden
Liksom vattnet i forsarnas ström,
Mina år och mina ungdomsdagar
Har bortrint som en tanke i en dröm.

125. När som himmelens klockor.

Musical score for 'När som himmelens klockor.' The score is written in treble clef with a common time signature (C). It consists of three staves of music. The lyrics are written below the notes. Chord symbols are placed above the notes: F, C7, F, Gm, F, C7, F, C7, and F. The lyrics are: När som him-me-lens kloc-kor sko-la kläm-ta Sis-ta tim-man för dig och för mig, Se, då bli-ver den kä-der-le-ken ypp-pa-der Som jag ha-ver för-dol-der för dig.

2. Utav idelig guld är du omgiven,
Men jag är blott en fattiger man,
Dock mitt kärleksfulla hjärta till dig
trängtar,
Fast du aldrig mig tillhöra kan.

3. Se hur masken som krålar uppå jorden,
Se var blomma i skuggrik dal,
Alla blicka de upp emot höjden
Upp till solen i himmelsblå sal.

4. Så min kärlek mig själv skall förtära.
När jag aldrig får nalkas min mö,
Men jag skall icke, får icke klaga,
Och jag lägger mig nöjd till att dö.

5. När som himmelens klockor skola
klämta.
Sista timman för dig och för mig,
Se då bliver den käderleken yppader
Som jag haver fördolder för dig.